

Telegraful Român

Biblioteca Orașească "Stefan Gheorghiu"
str. Ch. Berişiu Nr. 5
Sibiu

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru o dată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român,
Sibiu, str. 1 Mai nr. 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 25 lei
Cont nr. 49.8.01

Învieria Domnului, praznicul bucuriei și al păcii*

Bucuria și pacea sînt cu adevărat însușirile de seamă ale marelui praznic al Învierii Domnului, sînt două mari realități care se împletesc în viața Bisericii noastre, în viața noastră a fiecăruia, atunci cînd sîntem pătrunși de adevărul Învierii Mîntuitorului nostru Iisus Hristos.

De altfel, între bucurie și pace este o strînsă legătură, ele condiționîndu-se sau sprijinindu-se una pe alta. Căci bucurie înseamnă în primul rînd o stare de înălțare sufletească, de descătușare a întregii noastre ființe, pentru că dorința cea mai puternică a noastră se împlinește — așa cum s-a împlinit cu ucenicii și femeile mironosițe prin Învieria Domnului. Și pacea cu Dumnezeu, cu noi înșine, cu semenii noștri, pacea între popoare este generatoare sau născătoare de bucurie. Bucuria deci merge mină în mină cu pacea, căci unde este bucurie curată, acolo stăpînește liniștea înfrățirea, colaborarea, întrajutorarea și altele asemenea acestora. Așa ne cheamă și cîntarea bisericenească an de an, cu deosebire în aceste zile de praznic luminat, la bucurie și pace, în graiuri ca acestea: „Paștile precinstite nouă ne-au răsărit, Paștile cu bucurie unul pe altul să ne îmbrățișăm.”

În acest fel s-au bucurat femeile mironosițe cînd au văzut pe Domnul înviat și s-au bucurat nemărginit de o bucurie sfîntă Sfinții Apostoli, iar sufletele lor au fost cuprinse de o pace adîncă atunci cînd s-au convins că nădejdea pe care și-au pus-o în învătătorul lor n-a fost în zadar, crezînd cu adevărat în faptul că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu intrupat, Mîntuitorul lumii.

De Învieria Domnului ne bucurăm însă nu numai pentru că prin aceasta dumnezeirea Sa este deplin dovedită, cît mai ales pentru urmările pe care Învieria o are asupra noastră. Și anume, prin Învieria Mîntuitorului Iisus Hristos avem temeiul, cheazășia că și noi vom învia. În felul acesta se arată marea valoare, marea prețuire pe care o avem înaintea lui Dumnezeu, noi fiind chemați nu numai la viața aceasta pămîntească, ci și la viața care nu se va sfîrși, despre a cărei frumusețe Sf. Apostol Pavel ne spune că „ochiul n-a văzut, nici urechea n-a auzit, nici la inima omului nu s-a suit” (I Cor. 2, 9).

De altfel, credința în Iisus Hristos este credința în Învieria Lui, iar credința în Învieria Lui este credința în învierea morților, în propria noastră înviere, după cum ne încredințează și Sf. Ioan Gură de Aur, cînd zice: „Înviat-a Hristos și viața viețuiește, înviat-a Hristos și nici un mort nu mai este în mormînt. Căci Hristos, înviind din morți, începătura celor adormiți s-a făcut”, ceea ce ne spune și troparul Sf. Paști, cînd cîntăm cu toții: „Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcînd și celor din morminte viață dăruindu-le.”

Din acest motiv, Învieria Domnului își revărsă luminile sale peste întreg anul bisericesc, peste întreaga noastră viață religioasă-morală, întreaga învățatură a Bisericii noastre sprijinindu-se pe marele adevăr al Învierii Mîntuitorului Iisus Hristos și a noastră a tuturor, căci, după cuvîntul Sf. Apostol Pavel, „dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este propovăduirea noastră” (I Cor. 15, 14).

Atît de mare a fost „Ziua Învierii”, care a avut loc Duminică, încît chiar din primele zile ale creștinismului s-a statornicit ca Biserica creștină să serbeze ca zi închinată Domnului, ca zi de odihnă — Duminică, adică „ziua Domnului”, în loc de sîmbătă, cum a fost în Vechiul Testament.

Desigur că la statornicirea acestei rînduiri Sf. Scriptură ne pune la îndemînă și alte temeuri,

ca de exemplu: Mîntuitorul însuși nu a ținut ziua sîmbetei, căci în această zi a săvîrșit o seamă de vindecări minunate, care erau considerate ca un fel de muncă ceea ce era oprit în zi de sîmbătă. De asemenea, cînd, trecînd prin semănături în zi de sîmbătă, ucenicii au rupt spice să mănînce, Mîntuitorul a răspuns celor ce îl acuzau că a permis acest lucru, că Fiul Omului „este Domn și al sîmbetei” (Matei 12, 8). În felul acesta, Iisus-Domnul nostru a arătat că el este mai presus decît rînduiala sîmbetei din Vechiul Testament și că Duminică, Ziua Învierii, este Ziua Domnului. Legea lui Moise e înlocuită și desăvîrșită astfel prin legea lui Hristos.

Învieria lui Iisus însă nu este ca Învieria lui Lazăr. Iisus a înviat și a ieșit din mormînt piatra fiind pe mormînt și pecețile rămînînd nestrucate. Cînd au venit mironosițele îngerul a ridicat piatra de pe mormînt și le-a arătat că mormîntul este gol, pentru că Iisus înviase ca un Dumnezeu atotputernic (Marcu 16, 6). De aceea, acele icoane ale Învierii Domnului sînt adevărate în care Iisus Hristos este deasupra pietrei mormîntului, care este acoperit de o lespede și cu pecețile nestrucate.

Domnul s-a arătat de mai multe ori, s-a înălțat la ceruri într-o mărire cea dumnezeiască și este cu noi pînă la sfîrșitul veacurilor în Biserica Sa cea Sfîntă, care e Biserica Învierii, Biserica bucuriei, Biserica păcii, Biserica ucenicilor Domnului.

Pîine pentru suflet

Învieria Domnului, izvor al apostolatului sacerdotal

Adevărul Învierii Domnului a fost tema principală a propovăduirii Apostolilor și izvorul apostolatului lor. După Învierie Apostolii propovăduiesc mai mult despre Înviere decît despre celelalte minuni, deși au fost martorii tuturor minunilor. Ea devine piatra de temelie a credinței lor. „Dacă Hristos n-a înviat, zice Ap. Pavel, este zadarnică propovăduirea noastră, zadarnică este și credința voastră” (I Cor. 15, 14).

Dar Apostolul era sigur că Hristos a înviat, nu numai din mărturia altora, a celorlalți apostoli, a femeilor mironosițe, din mărturia a „celor cincisute de frați, dintre care cei mai mulți trăiesc pînă astăzi” (I Cor. 15, 4—8), ci și din aceea că lui însuși i s-a arătat Domnul înviat.

După Învieria Sa din morți, Iisus a rămas cu Apostolii timp de 40 de zile. În acest timp li s-a arătat de mai multe ori, lor și altor ucenici ai Săi, spre a-i încredința despre adevărul Învierii Sale, spre a le dovedi că El este cu adevărat Acela pe care l-au știut prins, batjocorit, răstignit și îngropat.

Sfinții Apostoli n-au crezut la început spuselor femeilor mironosițe, pînă nu s-au convins ei, pînă nu l-au auzit grăindu-le, pînă nu a pus Toma degetul în semnul cuielor și a mărturisit: „Domnul meu și Dumnezeu meu.” Dar, după ce s-au convins că Iisus este cu adevărat viu, după ce s-a pogorît Duhul Sfînt asupra lor, n-au mai putut fi opriți de nimeni și de nimic să propovăduiască Învieria lui Hristos. Tema principală a propovăduirii lor era Învieria Domnului, ai cărei „martori” fuseseră.

Capitolul IV din Faptele Apostolilor ne arată cît de puternică era convingerea Apostolilor în Învieria Domnului. Sfinții Apostoli Petru și Ioan fuseseră prinși și duși la judecată în fața sinedrului pentru că propovăduiau despre Învieria lui Iisus și pentru că tămăduiseră un olog la templu

În urma cu aproape două luni, în 9 martie, țara întreagă a fost în sărbătoare, cînd toți fiii țării cu drept de vot s-au prezentat în fața urnelor pentru a alege deputații pentru Marea Adunare Națională și pentru Consiliile populare de toate categoriile. Ca membră a Frontului Unității Socialiste — frontul muncii, al creației, frontul națiunii noastre unite — între candidați au fost aleși și o seamă de reprezentanți ai Bisericii noastre și, desigur, și reprezentanți ai altor culte religioase din Patria noastră.

Alegerile din 9 martie au vădit încă odată unitatea de nezdruincinat a poporului nostru, pătruns de un gînd și o simțire în construirea vieții sale noi, unitatea tuturor fiilor Patriei, fără deosebire de naționalitate și religie, în jurul conducătorilor țării, în frunte cu Domnul Nicolae Ceaușescu, reales și investit în funcția de Președinte al Republicii Socialiste România, prin votul entuziast și unanim al Marii Adunări Naționale, în ședința memorabilă din 17 martie 1975. Noi știm, căci istoria ne-a dovedit-o de atîtea ori, că „unitatea face puterea”.

De aceea, dragii mei, să ținem cu scumpătate la această unitate, la unitatea națiunii noastre, la unitatea în jurul conducătorilor noștri iubiți, în frunte cu Domnul Președinte Nicolae Ceaușescu,

(Continuare în pag. 2)

„în numele și cu puterea lui Iisus”. Atunci, mai marii arhierilor le-au poruncit să nu mai propovăduiască despre Învieria lui Hristos. Iar Petru și Ioan, răspunzînd, au zis către ei: „Judecați dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decît de Dumnezeu. Căci noi nu putem să nu vorbim, cele ce am văzut și am auzit” (F. Ap. 4, 1—26).

Și slobozindu-i pe ei, au început „să grăiască cuvîntul cu toată îndrăzneala” (Fapte 4, 29).

Așadar, minunea Învierii Domnului deschide o nouă cale de vestire a Cuvîntului lui Dumnezeu în lume, de continuare a lucrării de mîntuire a neamului omenesc, prin Sfinții Apostoli și urmașii lor, prin Biserica pe care a întemeiat-o Iisus Hristos, căreia i-a dat puterea să continue pînă la sfîrșitul veacurilor lucrarea de sfințire a oamenilor, de împăcare cu Dumnezeu, prin Hristos.

Încă de la începutul propovăduirii Sale, Mîntuitorul a ales pe Sfinții Apostoli și, făcîndu-i martori ai învățăturilor și minunilor Sale, i-a pregătit pentru apostolatul vestirii Cuvîntului lui Dumnezeu, pentru slujba sfințirii oamenilor și a conducerii lor spre împărăția lui Dumnezeu.

În această pregătire a apostolilor distingem trei etape. Mai întîi alegerea lor din lume și chemarea lor la apostolie. „Vino după vine” (Ioan 1, 43) i-a pus lui Filip, iar celor două perechi de frați: Andrei și Petru, Ioan și Iacov le-a spus: „Veniți după mine și vă voi face pescari de oameni” (Matei 4, 19), iar lui Levi i-a spus: „Vino după mine” (Marcu 2, 14).

Iisus i-a ales pe Apostoli. După ce i-a învățat tainele împărăției lui Dumnezeu, i-a trimis ca să aducă roadă, ca să aducă la credința în Dumnezeu cel adevărat și să vestească Evanghelia mîntuirii. I-a trimis mai întîi la fiii poporului evreu, apoi la celelalte popoare. Le-a făgăduit că

(Continuare în pag. 2)

* Din Pastorală la Învieria Domnului nostru Iisus Hristos 1975 a I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului.

Consfătuirea Ierarhilor din Mitropoliile Ardealului și Banatului

În 14 martie 1975, a avut loc — la reședința Episcopiei ortodoxe române din Oradea — o consfătuire a Ierarhilor din Mitropoliile Ardealului și Banatului.

Au participat: I.P.S. Mitropolit Dr. Nicolae Corneanu al Banatului, I.P.S. Arhiepiscop Dr. h. c. Teofil Herineanu al Arhiepiscopiei Ortodoxe Române Cluj-Napoca, P. S. Episcop Dr. Visarion Aștileanu al Aradului, P. S. Episcop Dr. Vasile Coman al Oradiei, P. S. Emilian Birdaș Rășinăreanu, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei de Alba Iulia și Sibiu, și P. S. Justinian Chira Maramureșanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Cluj-Napoca.

Din partea Departamentului Cultelor a fost de față Domnul Vicepreședinte Gheorghe Nenciu.

La lucrări a fost invitat și P. C. prof. Dr. Isidor Todoran, rectorul Institutului teologic universitar din Sibiu. Secretar al consfătuirii a fost P. C. diac. Gh. Papuc, consilier cultural al Arhiepiscopiei de Alba Iulia și Sibiu.

Din motive de sănătate, I. P. S. Mitropolit Dr. Nicolae Mladin al Ardealului nu a putut participa la consfătuire, spre regretul unanim al celor prezenți.

Lucrările au fost conduse de I. P. S. Mitropolit Nicolae al Banatului, care în cuvântul de deschidere face unele considerații privind viața noastră bisericească și patriotică, după care a propus, și plenul a aprobat, trimiterea de telegrame omagiale:

Președintelui Departamentului Cultelor, Domnul Profesor Dumitru Dogaru, și

Întâistătorului Bisericii Ortodoxe Române, Prea Fericitului Părinte Patriarh Justinian Marina, precum și

I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului.

S-a intrat apoi în ordinea de zi care a cuprins probleme pastorale, învățământul teologic și alte probleme comune Eparhiilor transilvănene.

La primul punct, P. S. Episcop Vasile al Oradiei — după ce a mulțumit în calitate de gazdă participanților pentru că au fost de acord ca această consfătuire să se țină la reședința episcopală din Oradea, act de premieră în existența acestei Episcopii — a dat citire referatului, intitulat: *Mijloace pastorale pentru promovarea unității noastre de credință*, în care au fost cuprinse date culese din bogata sa activitate pastorală în decursul multelor vizitații canonice ale P. S. Sale, sfințiri de biserici, participări la conferințele de orientare și administrative ale clerului de-a lungul celor mai bine de patru ani le la venirea în fruntea eparhiei Oradiei.

La discuții pe marginea referatului au luat cuvântul toți Ierarhii participanți la consfătuire, prezentând aspecte din activitatea care s-a depus și se depune în fiecare Eparhie pe linie pastorală, consfătuirea constituind în acest sens un foarte bogat schimb de experiență.

Discuțiile s-au concretizat apoi într-o serie de măsuri ce urmează a fi aplicate la nivel de parohii, de protopopiate și de Centre eparhiale, în Eparhiile din cele două Mitropolii, toate ținând spre o cât mai rodnică lucrare pastorală în viitor, precum și pentru stăvilirea unor acțiuni de prozelitism din partea unor grupări, care se resimt în unele parohii.

Al doilea punct l-a constituit problema învățământului teologic, cu specială aplicare asupra situației de la Institutul teologic universitar din Sibiu, asupra căruia de asemenea s-au purtat interesante discuții, toate vizînd, pe de o parte, ca-

drele didactice, completarea lor cu elemente tinere și valoroase, iar pe de altă parte dotarea Institutului cu noi edificii care să creeze studenților și profesorilor condiții tot mai favorabile pentru atingerea scopului ce-l are un astfel de așezămînt bisericesc.

Ierarhii din Mitropoliile Ardealului și Banatului au aprobat planurile privind condițiile de cazare la Institutul Teologic Universitar din Sibiu, propuse de Centrul arhiepiscopesc Sibiu.

În încheierea lucrărilor s-a apreciat utilitatea unor astfel de consfătuiri, drept care s-a hotărît ca ele să se țină de două ori pe an, pe rînd, la sediile centrelor eparhiale din cele două mitropolii. Proxima ședință urmează să aibă loc în toamna acestui an, la propunerea și invitația I. P. S. Arhiepiscop Teofil la Cluj-Napoca.

La agapa care a avut loc cu acest prilej la reședința episcopală din Oradea, pe lângă Ierarhii din cele două Mitropolii transilvănene, au mai participat Eminentă Sa Domnul Episcop reformat din Oradea László Papp și P. C. vicar al Bisericii rom.-cat. din localitate, László Hoszu, ceea ce a demonstrat încă odată relațiile frățesti dintre cultele din țara noastră, dintre credincioșii ortodocși și ai acelor confesiuni.

Diac. dr. T. Savu

Învieria Domnului, ...

(Urmare din pag. 1)

la unitatea Bisericii noastre. Căci prin unitatea noastră bisericească sprijinim unitatea întregului nostru popor, munca lui pentru noi înfăptuiri multilaterale.

În aceste zile, poporul nostru serbează, împreună cu toate popoarele, împlinirea a 30 ani de la ziua victoriei asupra fascismului, eveniment epocal în istoria omenirii, zi în care a luat sfîrșit cel mai barbar război pe care l-a cunoscut omenirea. La această zi a Victoriei s-a ajuns, după cum mulți dintre noi știm, cu imense sacrificii omenești și materiale, iar rănile lăsate de ultimul război mondial mai sîngerează încă în viața multor oameni.

La acea zi a Victoriei din 9 Mai 1945 și-a adus și țara noastră o mare contribuție.

Pentru ca astfel de pierderi, de suferințe și măceluri să nu se mai repete, țara noastră promovează cu consecvență, alături de alte popoare, o politică de colaborare, de întrajutorare, de înfrățire și pace între oameni. Biserica noastră a fost și este Biserica păcii și colaborării cu toate cultele care slujesc binele poporului și pacea a toată lumea. Se cuvine dar ca fiecare dintre noi să fie și de acum înainte un adevărat fiu al păcii. De altfel, așa cum am văzut, la aceasta ne cheamă chiar Sfintele Paști, pe care le serbăm. „Iată a venit la noi — spune Sf. Ioan Gură de Aur — praznicul cel dorit și mîntuitor, ziua Învierii Domnului nostru Iisus Hristos, temelul păcii, pricina împăcării, îndepărtarea războaielor, nimicirea morții.”

Astfel primeniți sufletește, se cuvine ca, în continuare, la temelie bucuriei noastre de astăzi să punem cît mai multe fapte ale dragostei noastre de oameni, cît mai multă cinste și omenie, cît mai multă blîndețe și vorbe bune, cît mai multă silință în a ne face datoria, fiecare unde sîntem rînduiți să ne cîștigăm pîinea cea de toate zilele, cît mai multă grijă în a fi în rosturile pe care le avem în familiile noastre, în obștea mai mare în care trăim, străduindu-ne astfel ca noi înșine să fim izvor de bucurie pentru semenii noștri.

Ca bucuria noastră a tuturor să fie deplină, cu dragoste părintească vă îndemn cu cuvintele Sf. Apostol Pavel: „Împliniți bucuria mea, ca să gîndiți la fel, aceeași dragoste avînd, un suflet fiind, una cugetînd” (Filip 2, 2).

Învieria Domnului, izvor al apostolatului

(Urmare din pag. 1)

va fi cu ei pînă la sfîrșitul veacurilor și că le va da putere de sus să împace pe oameni cu Dumnezeu și să ierte păcatele (Matei 18, 18).

Dar puterea de a propovădui și de a continua lucrarea mîntuirii precum și mijloacele harice ale apostolatului le-a dat după slăvita Sa Învierie. Astfel, Învieria Sa devine izvorul misiunii de a continua lucrarea Sa de către Biserica, de către Sfinții Apostoli și de către urmașii lor.

Încă în prima zi a Învierii, Iisus s-a arătat Apostolilor și le-a zis: „Datu-mi-s-a toată puterea în cer și pe pămînt. Drept aceea, mergînd, învățați toate neamurile, botezîndu-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh, învățîndu-le să păzească toate cîte v-am poruncit vouă, și iată eu sînt cu voi în toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului” (Matei 28, 18—20).

În aceste cuvinte, prin care se instituie apostolatul sacerdotal sau preoțesc ni se arată cu acest apostolat este o putere de sus dată de Hristos, că el se exercită în numele și cu puterea lui Iisus. De la început apostolatul sacerdotal a constat în vestirea Cuvîntului lui Dumnezeu, în chemarea oamenilor la mîntuire și arătarea drumului care duce la unire cu Hristos. Sfîntul Apostol Pavel spune despre sine că este „chemat apostol, rînduit pentru vestirea Evangheliei lui Dumnezeu”...; prin înviera din morți a lui Iisus Hristos, Domnul nostru, prin care am luat și har și apostolie, ca să aduc, în numele său, la ascultarea credinței toate neamurile” (Romani I, 1—5).

Arătîndu-se Sfinților Apostoli, în ziua Învierii, le-a zis: „Precum m-a trimis pe mine Tatăl și eu vă trimit pe voi. Și zicînd aceasta, a suflat asupra lor și le-a zis: Luați Duh Sfînt. Căroră veți ierta păcatele, le vor fi iertate și căroră le veți ține vor fi ținute” (Ioan 20, 21—23).

Astfel propovăduirea Evangheliei, săvîrșirea Sfințelor Taine au devenit semnele puterii preoției creștine, putere de a lucra cu harul lui Dumnezeu spre a se naște viața divină în sufletul credincioșilor.

Ele sînt mijloace și puteri date de Iisus Hristos Bisericii pentru continuarea lucrării de mîntuire, pentru împărtășirea credincioșilor cu darurile jertfei lui Iisus de pe cruce.

Primind această putere de sus, după Pogorîrea Sfîntului Duh peste ei, Sfinții Apostoli și urmașii

lor au pornit în lume și au vestit Evanghelia, au sfințit pe oameni și i-au învățat adevărurile credinței mîntuitoare.

Preoția creștină este, așadar, continuatoarea puterii și lucrării pe care Hristos a dat-o Apostolilor după Învieria Sa.

Prin propovăduirea Evangheliei și prin săvîrșirea Sfințelor Taine, Duhul Sfînt se coboară în fiecare credincios, avînd ca efect nașterea și creșterea lui Hristos în el. Sfîntul Grigore de Nazians socotește că misiunea preotului nu se reduce la săvîrșirea sfințelor slujbe sau la propovăduirea întîmplătoare a lui Hristos, ci este o activitate totală și neîntreruptă de zidire a credincioșilor în Hristos, de reînnoire a vieții în Duh. Apostolatul preotului trebuie să fie o acțiune dinamică și continuă. El este chemat să-l vestească pe Hristos cel viu în fiecare zi, în orice împrejurare, prin cuvînt, prin săvîrșirea sfințelor slujbe, prin cercetarea credincioșilor, prin legătura de dragoste și întrajutorare a lor. Ceea ce este sîngele în trup, aceea este preotul în Trupul cel Tainic al lui Hristos. Precum sîngele ia hrana și o duce în întreg trupul și îl hrănește, tot astfel preotul trebuie să hrănească credincioșii cu pîinea cea cerească a Cuvîntului lui Dumnezeu în fiecare zi. Precum sîngele se împropătează mereu prin contactul cu oxigenul din plămîni și circulă în tot organismul întreținînd prin aceasta viața, tot astfel preotul în misiunea lui este chemat să se înnoiască zilnic prin rugăciune și har, ca să poată hrăni și înnoi viața credincioșilor săi. El trebuie să fie în mijlocul credincioșilor, ca sîngele în organism, numai așa îi cunoaște, îi ajută și poate da fiecăruia hrana trebuincioasă.

În misiunea sa, preotul este un trimis al lui Hristos, un mesager al Evangheliei, un vestitor al Învierii Domnului. Propovăduirea și slujba lui pornește și se întretine prin credința în Învieria Domnului.

Ca urmaș al Apostolilor, preotul este chemat să se întîlnească cu Hristos cel viu, să fie un vestitor al Învierii Lui, un martor al vieții celei noi și un „fiu al luminii și al învierii”. Căci Domnul a spus: „Eu sînt viu și voi veți fi vii” (Ioan 14, 19).

Părintele Vasile

Semnificații ale zilei de 9 Mai pentru poporul român

Ziua de 9 Mai este o dată înscrisă cu litere de aur în conștiința națiunii noastre socialiste, ea având o îndoită semnificație pentru poporul și statul român. În ziua de 9 Mai 1877, reprezentanții poporului au votat în Adunarea deputaților, cu un entuziasm de nedescris, independența de stat a României, după ce, în cuvântarea rostită mai înainte, ministrul de externe român, Mihail Kogălniceanu, declarase în Adunare: „Sintem dezlegați de legăturile cu Inalta Poartă... , sintem independenți, sintem națiune de sine stătătoare... , sintem o națiune liberă și independentă.” Dar tot la data de 9 Mai, în anul 1945, după 68 de ani, istoria a înscris la loc de înaltă cinste victoria puterilor aliate împotriva fascismului hitlerist, prin capitularea necondiționată a Germaniei naziste, după ocuparea Berlinului de către armatele sovietice, victorie la care, după 23 August 1944, și-au dat contribuția armata și poporul nostru.

Dobândirea independenței de stat — moment crucial în istoria României — n-a fost rezultatul unor calcule de culise și nici un act de bunăvoință al marilor puteri europene, ci a fost rodul luptei eroice a întregului nostru popor, el având influențe considerabile asupra întregii dezvoltări ulterioare a României pe calea progresului național și social. „Cucerirea independenței în 1877 — spune Domnul Președinte Nicolae Ceaușescu — plătită cu sînge de ostași și dorobanții români în redutele de la Smîrdan, Plevna și Grivița, a deschis calea unor noi împliniri ale idealurilor de libertate și progres ale poporului român.” Vitejia și spiritul de jertfă care au caracterizat pe ostașii români în acest război și-au avut izvorul în dragostea lor fierbinte față de Patrie și popor, în dorul lor nestins pentru libertate și independență națională.

Eroismul, abnegația și vitejia soldaților și ofițerilor români din acest război au fost recunoscute și elogiabile nu numai de către țarul Alexandru al II-lea al Rusiei, de către marele duce Nicolae și generalii ruși comandanți ai armatelor de pe front, ci și de către personalități politice și militare ale unor state europene, dintre care unele și-au dobândit unitatea și independența în același furtunos veac al XIX-lea. Astfel, eroul național italian, luptătorul neînfrînt pentru făurirea unității Italiei, Giuseppe Garibaldi, scria: „Armata română este una din cele mai vechi armate regulate din Europa și, deseori, în cursul secolelor trecute a dat dovadă de vitejie pe cîmpul de luptă; în ultimul război ruso-româno-turc ea s-a acoperit de glorie la Plevna, Grivița și Vidin și s-a dovedit egală în valoare cu armata rusă. Istoria sa este cunoscută, organizarea ei mult mai puțin, prezentînd cu atît mai mult interes, cu cît nu seamănă cu nici o altă armată și funcționează foarte bine.” Presa vremii din Europa de asemenea nu precupește nici un elogiu la adresa armatei și poporului român, înscruind în coloanele ei adevărate cuvinte profetice pentru viitorul României. Iată ce scria, bunăoară, ziarul austriac „Der Osten”, la 9 octombrie 1877: „Cu sîngele ostașilor s-a făurit România liberă și independentă. Bărbăteasca pășire a României pe cîmpul de război a schimbat cu o singură lovitură situația statului român... Eroii care țin sus și tare pe cîmpurile de luptă ale Bulgariei drapelul român, care e împodobit cu lauri nemuritori, nu-și varsă în zadar sîngele lor. România liberă și independentă va ocupa cu mîndrie un loc în concertul european și mărețea ei faptă împreună cu numele ei vor fi imprimare în inimile generațiilor viitoare.”

Efectivele cu care s-a angajat România în războiul pentru independență au atins în luna august 1877 jumătate din totalul armatelor aliate (ruse, române, bulgare), din totalul de 100.000 ostași și ofițeri, 58.700 formînd efectivul armatei de operații.

Evocînd eroicul an 1877, în care România și-a cucerit independența prin forța armelor, în același timp aniversăm împlinirea celor 30 de ani de la victoria obținută de armatele aliate, în frunte cu U.R.S.S., împotriva Germaniei hitleriste, la înfăptuirea căreia o substanțială contribuție au dat-o armata, poporul și statul român, după răsturnarea regimului fascist antonescian de către forțele antihitleriste din țară, în condițiile înaintării victorioase a armatelor aliate spre inima rezistenței naziste, Berlinul. Răsturnarea regimului antonescian și intrarea României, din proprie inițiativă, în alianța antihitleristă a avut consecințe considerabile pentru evoluția militară ulterioară a răz-

boiului, scurtîndu-l pe acesta dimpreună cu toate consecințele lui, cu cel puțin șase luni, după cele mai realiste aprecieri ale experților armatelor aliate.

Ca și în trecut, și de data aceasta poporul român a participat unanim și integral la lupta pentru eliberarea sa de sub jugul dominației fasciste, demonstrînd fără echivoc dragostea sa fierbinte față de Patrie, dorul de libertate și hotărîrea lui nestrămîtată de a-și făuri o țară unitară, liberă și independentă. La sfîrșitul celor aproape nouă luni de crunt război antihitlerist, Ziua Victoriei (9 Mai 1945) a înscris un bilanț edificator pentru țara noastră: armata română a participat la operațiunile de război cu peste 540.000 de soldați, gradați și ofițeri, străbătînd peste 1700 km, provocînd inamicului grave pierderi în oameni și materiale și izgonindu-l din 53 orașe și 3778 de sate, dînd în același timp un tribut de aproape 170.000 de soldați și ofițeri morți, răniți sau dispăruți.

Pentru Biserica noastră și slujitorii săi, evocarea zilei de 9 Mai, care îngemînează două înfăptuiri mărețe din trecutul de glorioase lupte ale poporului nostru, este un prilej de satisfacție și bucurie nu numai în calitate de instituție și de cetățeni ai Patriei noastre, ci și în calitate de comunitate a lui Hristos, ai cărei fii sînt în același timp slujitori ai lui Dumnezeu și ai oamenilor, care și-au dat o prețioasă contribuție la împlinirea acestora. Căci este știut că atît în războiul pentru independență, cît și în războiul antihitlerist, ierarhii și

preoții Bisericii noastre au binecuvîntat unitățile care au plecat pe front, au făcut rugăcini pentru biruință asupra vrăjmașului, precum și slujbe de pomenire pentru odihna sufletelor eroilor căzuți în lupte; numeroși preoți militari și de parohie au însoțit armatele pe front, îmbărbătînd pe soldați și săvîrșind serviciile divine necesare; absolvenți de teologie, studenți și elevi seminariști, de asemenea numeroși fii de preoți au luat parte la lupte grele, unii dintre ei pierzîndu-și viața, iar alții primind decorații pentru acte de vitejie; în războiul pentru dobîndirea independenței, la apelul Crucii Roșii au răspuns numeroși călugări și călugărițe, care s-au pus în slujba armatei în calitate de infirmieri sau brancandieri; numeroși preoți, precum și seminarile teologice au inițiat și organizat comitete pentru strîngerea de fonduri pentru ajutorarea soldaților și a armatei cu fondurile necesare, unii preoți făcînd donații substanțiale în bani sau în materiale; preoții de la sate au făcut apeluri și au ținut predici spre a îndemna pe credincioși ca să ajutoreze la muncile cîmpului (agricole) familiile celor plecați în război etc.

Iată de ce, cu prilejul aniversării a 98 de ani de la dobîndirea independenței noastre de stat și a 30 de ani de la Ziua Victoriei, clerul și credincioșii Bisericii noastre retrăiesc alee sentimente de pietate, venerație și prețuire pentru toți cei ce au adus jertfe neprecupețite — unii chiar jertfa propriei lor vieți — pentru înfăptuirea idealurilor de independență și unitate națională, de dreptate socială, după care poporul nostru a însetat veacuri de-a rîndul. De aceea, cele două momente aniversare ale trecutului vor însemna pentru țara și poporul nostru adevărate pietre de hotar.

I. Zăgrean

Contribuția românească la victoria împotriva fascismului

La 30 de ani de la terminarea războiului, găsim încă vie amintirea participării țării noastre la victoria împotriva fascismului, ceea ce a făcut ca istoria poporului român să dobîndească noi vîrste și străluciri.

Participarea armatei noastre la alianța antihitleristă constituie o jertfă românească pentru libertatea lumii.

Însemnătatea contribuției românești este vădită chiar de la început. La 28 august 1944, ziarul „Pravda” scria: „Importanța ieșirii României din axă depășește cadrul României. Presa străină are dreptate să spună că aceasta înseamnă prăbușirea întregului sistem de apărare german din Balcani.”

Evenimentele militare ce au urmat confirmă justetea acestei aprecieri. S-a produs o evidentă deplasare a raportului de forțe, în special pe frontul de sud-est, în favoarea alianței antihitleriste.

Participarea armatei române la această alianță a început cu „Bătălia Bucureștiului”. Trupele noastre au capturat atunci 7000 oameni valizi, între care 4 generali, 380 ofițeri și 950 subofițeri.

Concomitent, armata română a menținut trecătorile Carpaților și capul de pod din podișul Transilvaniei, ceea ce a ușurat forțarea puternicei bariere de pe Mureș.

Pînă la 30 august erau lichidate rezistențele hitleriste de pe versantele Carpaților meridionali. Bătăliile ce au urmat au avut ca scop atingerea fluviului Tisa. Ele s-au încheiat la 25 octombrie 1944 prin eliberarea ultimelor orașe românești. Această zi, 25 octombrie, a fost proclamată „Ziua Forțelor Armate ale Republicii Socialiste România”. Operațiunile militare care au dus la eliberarea teritoriului țării noastre au fost încununate cu succese prin jertfa a aproape 70.000 de luptători.

În cursul unei noi ofensive, ostașii români și sovietici au pornit mai departe spre eliberarea teritoriului Ungariei.

Peste 210.000 de soldați și ofițeri români au participat la luptele ce s-au dat la Budapesta, Debretin, Miskolcz și în alte orașe ale Ungariei.

Eroica armată română a eliberat 1237 de localități de pe teritoriul Ungariei, între care 14 orașe, și a forțat 4 mari cursuri de apă.

În a doua jumătate a lunii decembrie 1944, trupele române și sovietice au pătruns pe teritoriul Cehoslovaciei. Înfruntînd nămeții iernii, trupele române, al căror efectiv angajat se ridica la 248.000 de oameni, au dus lupte grele în munții Javorina, Tatra Mică, Metalicii Slovaciei, reușind să străbată aceste masive și contribuind astfel la eliberarea Cehoslovaciei. Au fost eliberate circa 1700 de localități cehoslovace. Peste 55.000 de

soldați și ofițeri români și-au pierdut viața în aceste crîncene lupte, ce au durat pînă la 12 mai 1945.

În luptele împotriva fascismului, armata română a străbătut peste 1000 km, a eliberat 3831 de localități, provocînd inamicului pierderi de peste 100.000 de oameni, prizonieri, morți și răniți.

Începînd cu operațiunile din timpul insurecției și pînă la 9 mai 1945, efectivele militare angajate de România în războiul antihitlerist s-au ridicat la aproape 540.000 de oameni.

Peste 170.000 de ostași și-au dat viața în aceste operațiuni la care se adaugă contribuția materială a României la acest război, care se ridică la aproape 700 milioane de dolari.

La conferința de pace de la Paris din 1946, reprezentantul Uniunii Sovietice aprecia că „împreună cu noi, împreună cu trupele aliate, noua Românie democratică a început lupta pentru înfrîngerea lui Hitler, a făcut sacrificii considerabile în această luptă și noi toți recunoaștem serviciile aduse de poporul român acestei cauze.”

„Prin acest act România a acordat ajutorul său Națiunilor Unite, și în primul rînd Uniunii Sovietice.”

Pentru eroismul lor ostașii români au fost citați în numeroase ordine de zi ale comandamentului român și sovietic și au primit peste 300.000 de ordine și medalii de război.

Scriînd aceste rînduri, îmi răsar în minte numeroase scene din lupta armatei noastre împotriva fascismului, luptă la care destinul m-a făcut să iau parte, ca preot militar:

... Septembrie 1944. Cerghid. Un sat cu sol clisos, peste care atunci căzuseră ploile toamnei. Cea dintîi înțîlnire cu frontul: 27 soldați români, neînsuflețiți, așteptau să fie înmormîntați.

... Cristești. Mă găsesc în casa preotului David Lazăr. Neconținut cad bombe. Nemții sînt la Sîntioana, dincolo de Mureș pe deal, adăpostiți de cazemate.

... Tiszaeszlar... În umeda zare moartă, ploaia ne udă veșmintele. Tisa curge domol, nepăsătoare că poartă în apele ei sîngele ostașilor români căzuți în luptă.

... Brezno. Tatra. Munți și cer. Ca să ajungă sus, pe culmi, soldații au săpat în zapadă și ghiață mii de trepte. Țara e departe, dar chipul ei e viu, ne încălzește, atunci cînd schije par flori negre ale morții peste zăpezi.

... 9 Mai 1945. Sintem la 70 km de Praga. VICTORIE. A răsărit soarele.

... Am ajuns în țară. Sintem fericiți. Sărutăm pămîntul Patriei.

(Continuare în pag. 4)

Eveniment important în viața Arhiepiscopiei ortodoxe române pentru Europa Centrală și Occidentală

În 7 februarie 1975 a avut loc, la Paris, ceremonia înscăunării Î.P.S. Dr. Teofil Ionescu ca Arhiepiscop al Arhiepiscopiei ortodoxe române pentru Europa Centrală și Occidentală.

Gramata patriarhală a fost citită de Î.P.S. Mitropolit Teoctist al Olteniei, delegatul Prea Fericitului Patriarh Justinian, în cadrul ceremoniei care a avut loc la reședința particulară a Î.P.S. Arhiepiscop Teofil, în prezența autorităților de stat franceze, a Consiliului general al Ambasadei Române din Paris, a membrilor Consiliului eparhial și a numeroși credincioși. Apoi Î.P.S. Sa a prezentat pe noul Episcop-vicar Lucian Făgărășanul.

Î.P.S. Arhiepiscop Teofil a mulțumit Prea Fericitului Patriarh Justinian și Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, pentru această înaltă cinste, a amintit recenta vizită în România și bucuria pentru numirea unui Episcop-vicar, în persoana P.S. Lucian Făgărășanul.

După cuvîntul d-lui Dr. Cornel Popescu, membru al Consiliului eparhial, P.S. Episcop-vicar Lucian Făgărășanul a asigurat Consiliul eparhial și pe toți credincioșii prezenți că va munci fără răgaz pentru ca viața bisericească a Arhiepiscopiei să prospere.

În încheiere a luat cuvîntul Î.P.S. Mitropolit Teoctist al Olteniei, care a îndemnat pe cei prezenți să pună la inimă îndrumările trasate de Sf. Sinod, să păstreze credința străbună, datinele românești, conștiința obîrșiei lor ca neam, precum și legătura duhovnicească cu Biserica-mamă. De asemenea, a prezentat activitatea P.S. Episcop-vicar Lucian de la Ierusalim.

Duminică, 9 februarie 1975, a avut loc la Catedrala greacă „Sf. Ioan Botezătorul“ din Paris o liturghie arhierască, săvîrșită de Î.P.S. Mitropolit Teoctist al Olteniei, Î.P.S. Arhiepiscop Teofil, P.S. Episcop Lucian Făgărășanul și Î.P.S. Mitropolit Meletios, Exarhul Patriarhiei Ecumenice pentru Europa Occidentală, după care Î.P.S.

Meletios a prezentat asistenței, între care și numeroși credincioși români, pe Ierarhii români, subliniind rolul pe care-l joacă în lumea ortodoxă și în general, în cea creștină Biserica Ortodoxă Română prin Ierarhii și teologii ei.

A luat apoi cuvîntul Î.P.S. Mitropolit Teoctist al Olteniei, care a reliefat prețuirea Bisericii Ortodoxe Române față de Sanctitatea Sa Pariarhală Dimitrios I și Ierarhii Scaunului Ecumenic.

La 14 februarie a.c. s-a organizat o seară culturală la care și-au dat concursul artiști și studenți români aflați la studii la Paris, Î.P.S. Mitropolit Teoctist a prezentat activitatea Bisericii noastre peste hotare și pe Ierarhii români. Printre invitați se aflau: P.S. Episcop-vicar Ieremia (Patriarhia Ecumenică), P.S. Episcop Kude Nacachian (Arhiepiscopia Armeană), P.S. Episcop Germain de St. Denis etc. A urmat o recepție.

S-au făcut vizite protocolare P.S. Pierre L'Huillier, Episcop de Chersones (Biserica Ortodoxă Rusă), Î.P.S. Arhiepiscop Serobé Monoukian, delegat apostolic pentru Europa (Catholicosatul armean de Antelias), Em. Sale Cardinalului François Marty, Arhiepiscopul Parisului, Institutului teologic ortodox St. Serge etc.

Înscăunarea Î.P.S. Arhiepiscop Dr. Teofil Ionescu și prezentarea P.S. Episcop-vicar Lucian Făgărășanul constituie momente importante ale grijii continui a Bisericii Ortodoxe Române pentru credincioșii ortodocși români din Europa Centrală și Occidentală.

Redacția gazetei noastre urează ambilor Ierarhi sănătate deplină și roade bogate întru propovăduirea Evangheliei Domnului nostru Iisus Hristos, întru viețuire duhovnicească cît mai înaltă a fraților noștri de sînge, Lege și grai de pe meleagurile de Apus ale Europei, întru cultivarea dragostei față de rînduialile noastre străbune, față de meleagurile binecuvîntate ale Patriei.

T.

Contribuția românească...

(Urmare din pag. 3)

Nu, n-am uitat nimic. De aș fi putut să uit ceva, acest jurnal de război: Ion Siugariu — carnetele unui preot căzut pe front, îmi aduce iarăși aminte totul.

Ion Siugariu, poet de prima dimensiune, făcea parte din regimentul meu. L-am înmormîntat la Polhora pri Brezne.

Iată cîteva crîmpeie de jurnal:

„Cînd am plecat de la Jitaru eram o mie de oameni în prima linie, acum sîntem mai puțini de jumătate. Pe unde am trecut, n-am lăsat decît morminte și țărîna plămădită cu sînge.“

„Am străbătut Ardealul de la un capăt la altul și am plîns de cîte ori ne ieșau înainte români din satele eliberate cu flori în mîini. Aceste lucruri simple au răscumpărat toate grozăviile războiului, toate suferințele pe care le-am îndurat.“

Am trecut la 30 km de casa părintească, dar n-am putut abate să-i văd pe ai mei.“

Mă voi întoarce! Mă voi întoarce! Și oricît de mare gol voi găsi în preajma mea la întoarcere, și oricît viața va fi mers înainte fără mine, știu la fel de bine că mă voi bate să devin omul întreg pe care-l presimt încă de pe acum în mine, știu că voi merge și voi putea spune: „N-am trăit în zadar.“

Din jertfa miilor de soldați căzuți, din lumina gîndurilor lor, s-a născut și merge mai departe lumina țării noastre de azi, ce își clădește o viață tot mai frumoasă, fără să lase însă să se vestejească grădinile recunoștinței pentru cei căzuți în zloată, în noapte, în frig...
Preot Nicolae Modoin

Temeiuri ale învățaturii noastre de credință

Biserica — așezămînt dumnezeiesc pentru mîntuirea credincioșilor

- „Iată eu cu voi sînt în toate zilele pînă la sfîrșitul veacului“ (Matei 28, 19).
- „Și eu voi ruga pe Tatăl și alt Mîngîietor vă va da vouă, ca să fie cu voi în veac, Duhul Adevărului... Acela vă va învăța toate“ (Ioan 14, 16, 26).
- „Hristos a cîștigat Biserica cu însuși sîngele său“ (F. Ap. 20, 28).
- „Hristos a iubit Biserica sa și s-a dat pe sine pentru ea, ca s-o sfințească, curățînd-o cu baia apei prin cuvînt, ca s-o înfățișeze sieși, Biserica slăvită, neavînd pată sau zbîrcitură, ori altceva de acest fel, ci ca să fie sfințită și fără prihană“ (Ef. 5, 25—27).
- „Toate le-a supus Tatăl sub picioarele lui și, mai presus de toate, l-a dat pe el cap Bisericii, care este trupul lui, împlinirea celui ce împlinește toate în toți“ (Ef. 1, 22—23).
- „Hristos este capul trupului, adică al Bisericii, cel ce este începutul, întîiul născut din morți, ca să fie el cel dintîi întru toate“ (Col. 1, 18).
- „Hristos este cap Bisericii, trupul său, al cărui mîntuitor este“ (Ef. 5, 23).
- „Că prin el avem apropierea către Tatăl, într-un Duh. Deci dar nu mai sînteți străini și locuitori vremelnici, ci sînteți împreună cetățeni cu sfinții și casnici ai lui Dumnezeu, zidiți pe temelie apostolilor și a proorocilor, piatra cea din capul unghiului fiind însuși Iisus Hristos. Întru El, orice zidire bine alcătuită crește ca să ajungă un locaș sfînt în Domnul, în care voi împreună sînteți zidiți spre a fi locaș al lui Dumnezeu în Duh“ (Ef. 2, 18—22).
- „El a dat pe unii ca să fie apostoli, pe alții prooroci, pe alții binevestitori, pe alții păstori și învățători, spre desăvîrșirea Sfinților, la lucrul slujirii, la zidirea trupului lui Hristos care este capul. Din El întreg trupul bine alcătuit și bine încheat, prin toate legăturile care îi dau tărie, își săvîrșește creșterea, potrivit lucrării măsurate fiecăruia din mădulare și se zidește întru dragoste“ (Ef. 4, 11—16).
- „Acum mă bucur de suferințele mele pentru voi și împlinesc, în trupul meu, lipsurile necazurilor lui Hristos, pentru trupul lui, adică Biserica“ (Col. 1, 24).
- „Cel ce nu intră pe ușă, în staul oilor, ci sare pe aiurea, acela este fur și tîlhar... Eu sînt ușă, de va intra cineva prin mine, se va mîntui; și va intra și va ieși și pașune va afla“ (Ioan 10, 1—9).
- „Pe această piatră voi zidi Biserica mea și porțile iadului nu o vor birui“ (Matei 16, 18).
- „Biserica Dumnezeului celui viu este stîlp și temelie a adevărului“ (I Tim. 3, 15).
- „Așa să ne socotească pe noi fiecare om, ca slujitori ai lui Hristos și ca iconomi ai tainelor lui Dumnezeu“ (I Cor. 4, 1).
- „Siliți-vă să păziți unitatea Duhului, întru legătura păcii. Căci este un singur trup și un singur Duh, precum și chemați ași fost la o singură nădejde a chemării voastre“ (Ef. 4, 3—4).
- „Căci în Biserica Dumnezeu a așezat apostoli, profeți, dascăli și lucrarea universală a Duhului Sfînt. Pentru aceea unde este Biserica, acolo este și Duhul Sfînt și unde este Duhul Sfînt, acolo este Biserica și tot harul“ (Sf. Irineu).
- „Trebuie să știți că episcopul este în Biserica și Biserica în episcop și cine nu este cu episcopul, nu este în Biserica“ (Sf. Ciprian).
- „Biserica este împlinirea lui Hristos, fiindcă împlinirea capului este trupul și împlinirea trupului este capul“ (Sf. Ioan Gură de Aur).
- „În afară de Biserica nimeni nu se mîntuiește“ (Origen).
- „În afară de Biserica poți avea totul afară de mîntuire. Poți avea cinstire, poți avea taine, poți deține Evanghelia, poți avea credința și să predici în numele Tatălui și Fiului și Sfîntului Duh, dar niciodată nu vei putea găsi mîntuirea decît în Biserica sobornicească“ (Fer. Augustin).
- „Credincioșii cunosc trupul lui Hristos, dacă nu neglijează să fie trupul lui Hristos. Să fie

Din Sfinții Părinți

Cartea Psalmilor cuprinde în sine tot ceea ce este mai folositor în toate... Ea dă legi pentru viață, arată ce trebuie să facem și ca să spunem într-un cuvînt este o adevărată comoară de învățături bune, punînd la îndemîna fiecăruia după sîrguința lui tot ceea ce îi este de folos. Ea vindcă rănile cele vechi ale sufletului (credincios) și aduce cît se poate de grabnic însănătoșirea celui de curînd rănit. Îngrijește de cel bolnav și păstrează întreg pe cel sănătos. În genere ea face ca patimile, care de-a lungul vieții omenești caută să se cuibărească în suflete, să fie îndepărtate și la acestea ajunge prin crearea îngrijită a unei stări sufletești pline de bucurie, care face ca în suflete să ia ființă cugetele cele înțelepte.

Psalmul este liniștea sufletesească, răsplătorul păcii, potolitorul gălăgiei și valurilor gîndurilor. El face să slăbească mînia sufletului și înfrînează pornirea către pasiuni, este tovarășul prieteniei. Început pentru începători, el este creștere pentru cei care progresează pe calea virtuții și sprijin pentru cei care merg pe calea desăvîșirii. Psalmul este vocea Bisericii; el învește sârbătorile și face să se nască în inimă dorul după Dumnezeu.

(Sf. Vasile cel Mare, Comentariu la psalmi)

Patima mîndriei întunecă întreg sufletul și-l prăbușește în cea mai adîncă prăpastie. Păcatul mîndriei cînd pune stăpînire pe bietul suflet, ca un tiran prea cumplit care a cucărit o cetate mare, îl dărimă în întregime și îl surpă pînă la temelii. Mărturie despre aceasta este îngerul acela care pentru mîndrie a căzut din cer. Căci fiind zidit de Dumnezeu și împodobit cu toate virtuțile și înțelepciunea, n-a voit să le recunoască pe acestea venite din darul stăpînului, ci din firea sa.

(Sf. Casian Romanul)

trupul lui Hristos, dacă vor să trăiască din Duhul lui Hristos. Din Duhul lui Hristos nu trăiește decît trupul lui Hristos. O, taină a evlaviei! O, semn al unității! O, lanț al dragostei! Cine vrea să trăiască să se apropie, să creadă, să fie întrupat Lui, ca să fie viu“ (Fer. Augustin).

Diac. conf. Ioan I. Ică